

NÉMETHI ANETT

EGY RÁNDULÁS...

*Káromoltak, de le is térdepeltek,
fölköttek bíbor volt a fény.
A szűk sarokba vetett üvegtestek
továbbgurultak a szobrok fején.
Fehér volt minden porszem és a gyertyák
áttetsző teste hígra húlt,
a padok közt a Láthatatlan kelt át,
s a térdeplők közé sikoly vegyült.*

*Térdepeltek a feslett, szürke földön,
a száraz fákra ráhasalt az éj.
Bevégeztetett!
...koromsötét minden...
egy rándulás, és megnyílik a mély.*

A VÍZ

*Csak dől a víz, lezár a bárka,
hervad a népek olajága.
Alul halál, fölötte tenger,
a víz, a víz – az ádáz fegyver.
Alámerülnek, vihar gyászol,
nem nyílik kert, nem épül járszol.
A nap, s az éj – elmosott órák,
apad a fény, kihuny a jóság.
A buzgó hit hullámverése –
imádság száll az üszkös égbe:
– Atyám, kegyelmezz! – Megkegyelmez,
s szívárványt feszít titkos jelnek.*

ILLÓ ANYAG

*A sűrű, gyilkos éjszaka,
iszapkezeléssel integet,
örök sötétség húz haza,
az utca kihalt, nincsenek
járókelők, a járdacsík
szürke, élettelen, üres.
Csak a szajha Hold járja itt
a táncot, fénylő szédület.*

*Bár élettelen házfalak
nehéz teste zárja körbe,
szemérem nélkül átharap
méregfoga, s a híg tükörbe
egy görbe arc tekint, halott,
illó anyag az éjszakában.
Mintha más nem is lenne ott,
körötte gyász, s hideg halál van.*

*A sűrű éjszakába zárt
gomolygó testű rémek –
érezem a rozsdás fém szagát –
ezer darabra tépnek.*